

Fecske

A XII. BÁCSFEKETEHEGYI FALUNAP ÉS A XIII. BÁCSFEKETEHEGYI MEGGYNAPOK MŰSORA

2016. június 10. - 11. - 12.
(péntek – szombat – vasárnap)

Péntek: (2016.06.10.)

Helyszín: Óvoda – Piac tér – Központ - Óvoda
10.00

Karneváli séta

Szervező: Péter Pán Iskoláskor Előtti Intézmény

Helyszín: Színházterem
19.00

A „Feketics” Művelődési Egyesület magyar nyelvű előadása

Szombat: (2016.06.11.)

Helyszín: Kultúrotthon

Egész nap:

**BÁCSFEKETEHEGYI ÉS A
MEGGY**

- meggy és méz termékbemutató,
kézimunka-kiállítás a Kultúrotthon
teraszán

Szervezők: Hestia - bácsfeketehegyi nők egyesülete
Kirakodóvásár

Civil szervezetek, vállalkozók és a községi idegen-
forgalmi szervezet bemutatkozása (jelentkezni Orosz
Kálmánnál / 063-74-039-03) és egyéb szórakozási
lehetőségek

Falunapi ingyenes lángos!

10.00 - 12.00

Gyermekprogramok a Tájház előtt

10.00

Vendégfogadás

11.30

Gyülekező és szervezett látogatás a Horkai család
meggyesébe, valamint a Vinum Lódi borospincébe

22.00

Tűzijáték

Helyszín: Piac tér

12.00

Nissan bemutató

Helyszín: Nyári színpad

9.00

Babgulyás főzőverseny

A szervezők a fejenkénti 200 dináros nevezési
díj fejében 10 dkg beáztatott babot,
15 dkg húst, tüzelőt és hangulatos
környezetet biztosítanak az érdek-
lődőknek.

Jelentkezni: Balog Zsoltnál (063/75-
02-107)

Jelentkezési határidő: 2016.06.08.
11.00

**A XII. BÁCSFEKETEHEGYI
FALUNAP ÉS A**

**XIII. BÁCSFEKETEHEGYI
MEGGYNAPOK MEGNYITÁSA**

A rendezvényt Bojtos Béla a bács-
feketehegyi Helyi közösség Tanácsának elnöke nyit-
ja meg
11.30

A bácsfeketehegyi „Jadran” tekepálya átadása
13.00

A Bácskai Borrend 10 éves fennállásának ünneplése
14.30

A babgulyás főzőverseny eredményhirdetése
15.00

A teke verseny eredményhirdetése
17.00

Szlovákiai magyar kórus fellépése

18.00

Kétnyelvű művelődési műsor, fellépnek: bácsfekete-
hegyi „Feketics” ME tagjai, az általános iskola diák-
jai, az óvodások, Izida, Ksenia ME, Dušan Car Silni
ME, Njegoš ME

Képzőművészeti és irodalmi pályázatok értékelése,

emléklapok és dicsérő oklevelek kiosztása
Bácsfeketehegy Helyi Közösség „A falu legszebb háztájéka” elnevezésű pályázat eredményhirdetése

21.00 - 02.00

Zenés utcabál a Nyári színpad előtt

Fellép: Azzurro Band

Helyszín: Tekepálya

09.00

Disznópaprikás főzőversenyen

Jelentkezni Őri Jánosnál (062-37-36-614)

Szervezők: „Jadran” Teke Klub és a Vállalkozók Egyesülete

10.00

Nemzetközi tekemérkőzés

Szerbia Válogatott – Világválogatott

Szervezők: „Jadran” Teke Klub és a Vállalkozók Egyesülete

10.00 – 18.00

Barátkozás a „Jadran” TK szervezésében

Szervezők: „Jadran” Teke Klub, Vállalkozók

Egyesülete, Kishegyes Község Női Uniója

Helyszín: Bácsfeketehegyi színházterem előcsarnoka

09.00 - 21.00

Képzőművészeti és fogalmazási versenypályázatok megtekintése

„Az én falum és a meggy”

Vasárnap: (2016.06.12.)

Helyszín: Református templom

9.30

Tanévzáró ünnepi istentisztelet a bácsfeketehegyi református templomban

Helyszín: Sportszarnok

9.00

Kézilabdatorna „Falunap”

Szervező: „Jadran” Kézilabda klub, Bácsfeketehegy

11.00

Helyszín: Jadran focipálya

„Labdarúgás iskolája – élet iskolája” - mérkőzés a legfiatalabbak számára

Vendég: Petar Puača az újvidéki labdarúgó iskola tagjaival

Szervező: „Jadran” Labdarúgó Klub,

Bácsfeketehegy

Helyszín: Színházterem

19.00

Szerb nyelvű művelődési műsor

Szeretettel várunk minden érdeklődőt rendezvényünkre!

Szervezők:

Helyi közösség Tanácsa, „Feketics Művelődési Egyesület”, „Zöld Dombok Környezet- és közösségfejlesztési Szervezet”, „Mezőgazdászok Egyesülete – Gazdakör”, Kishegyes Község Női Uniója, „Hestia – Nők Egyesülete”, „Nikola Đurković” Á.I., Vállalkozók Egyesülete, „Jadran” Teke Klub, „Jadran” FK, a Pán Péter Óvoda, „Jadran” KK, „Izida Anya-és gyermekvédelmi Társulat”, a Községi Vöröskereszt szervezete

*A szervezők fenntartják a programváltoztatás jogát!
A rendezvény szervezője nem tartozik felelősséggel
harmadik személyek, vagyis a rendezvényen
részvevők és a vendégek viselkedéséért és tetteiért.*

AZ IZIDA HÍREI

Önbizalom és bizalom!

*„Ne menj előttem, lehet, hogy nem tudlak követni.
Ne gyere mögöttem, lehet, hogy nem tudlak vezetni.
Gyere mellettem és légy a barátom.”*

Albert Camus

A fenti üzenet nagyon fontos az "Izida" egyesület keretein belül működő napközi minden felhasználójának. A önértékelés a létezés, gondolkodás, érzés és cselekvés egy módja, azt jelzi, hogy elfogadjuk magunkat, bízunk magunkban és hiszünk magunkban. Ha elfogadjuk magunkat, akkor mind a személyes erősségeinkkel, mind a gyengeségeinkkel békében együtt élhetünk, indokolatlan önkritika nélkül. Amikor tiszteljük magunkat, akkor elismerjük a saját méltóságunkat és értékünket, mint egyedi emberét. Az, hogy bízom magamban, azt jelenti, hogy a vágyaim, meggyőződéseim, viselkedéseim és érzéseim elég szilárdak. Hinni magunkban azt jelen-

ti, hogy érezzük hogy megérdemeljük a sikert, és - a korábban bizonyított hozzáértés és a mostani erőforrásaink alapján - bizonyosak vagyunk afelől, hogy bármely személyes szükségletünket, törekvésünket és céljainkat el tudjuk érni. Alapigazság, hogy az önbecsülésnek belülről kell fakadnia.

Miért nem mindegy, milyen az önbecsülésünk?

Mikor megbecsüljük magunkat, jól érezzük magunkat a bőrünkben. Kezünkben tartjuk a gyeplőt, rugalmasak, ötletgazdagok vagyunk. El tudjuk dönteni, hogy éljünk. Élvezzük a kihívásokat és készek vagyunk cselekedni. Erőtől duzzadunk, kreatívak

vagyunk, és meg vagyunk róla győződve, hogy a dolgaink menni fognak. Harmonikusan és kiegyensúlyozottan, integrálva képességeinkből ki tudjuk hozni a legjobbat.

Ahogy mindannyian tudjuk, az élmények szubjektíven jók vagy rosszak lehetnek. Kellemes az élmény, ha kreatívak voltunk, lelki, szellemi, érzelmi és testi energiáink kiegyensúlyozottan nyilvánultak meg. Ez felerősíti az önbecsülést. Lazák vagyunk és ilyenkor mennek a dolgaink. Egyértelműek a döntéseink és alakítjuk a helyzeteket, az életet. A döntéseink a mi kezünkben vannak. Jól érezzük magunkat!

Hogy mindig jól érezzük magunkat változások vannak bevezetve a munkánkban.

Az "Izida" egyesület keretein belül működő napközi otthon elsősorban a kerületünkben élő, középsúlyos értelmi sérültek részére nyújt nappali ellátást.

A napközi otthonos szolgáltatás célja, hogy a felhasználók életminősége a saját szociális környezetükben javuljon azáltal, hogy biztosított számukra a szociális, pszichológiai és fizikai képességek megtartása és fejlesztése oly módon, hogy minél jobban képessé váljanak az önálló életre. Az intézményünk keretein belül működő napközi otthon azon szerbiai napközi otthonok közé tartozik,

amelyek felhasználói 18 és 65 év közöttiek és családban élő, részben önálló, valamint akadályozottsággal, fogyatékkal élő felnőtt személyek – maximum 15 fő – részére nyújt ellátást.

A szociális szolgáltatás nyújtásához szükséges feltételeket és standardokat meghatározó szabályzat (Szerbia Hivatalos lapja 42/2013. szám) azonban külön napközi otthonos szolgáltatást lát elő a felnőtt, idős, gyermek és fiatal felhasználóknak.

A sérültek ellátását szakképzett gondozók végzik, segítik. A differenciált foglalkozások megszervezését, szinttartást és lehetőség szerinti fejlesztést a napközit vezető szakember és a terápiás munkatárs végzi. A minőséges munka érdekében szakemberink akkreditált továbbképzésen vettek

csőzni nehezen tudó személy szállítására is.

Fontos események az elmúlt időszakban.

1. Az "Izida" egyesület kérelmet nyújtott be a fejlődésben akadályozott személyeknek fenntartott napközis otthon akkreditált szolgáltatásának a nyilvántartásba történő bejegyzése iránt.
2. Pályázatok útján biztosított a szakszerű foglalkozás a felhasználókkal. Minden nap az oktatásban, nevelésben gyógypedagógus, pszichológus és terapeuták vesznek részt.
3. Kirándultunk Cservenkára és Odzsákra és így bővítettük tudásunkat a napközis otthonok munkájáról, valamint új barátokat ismertünk meg.
4. Az illatkertben megkezdődött a gyógy- és a fűszernövények betakarítása.
5. Verbászon megnyertük a versmondó találkozó első helyezését, Raičević Maja saját költeményével érte el ezt a szép eredményt. Gratulálunk!
6. Egy nagyon fontos programot valósítunk meg a bácsfeketehegyi "Nikola Gyurkovics" Általános iskolában. A program címe "Ne fordíts nekem hátat". Szakembereink, a gyógypedagógus Daniela Lalović és a pszichológus Annamária Vojvodity segítségével, a felhasználóink jelenlétében látogatjuk meg az iskolát. A diákoknak, gyerekeknek szeretnénk rámutatni, hogy milyen nehéz azoknak az embereknek akiktől, máságuk miatt elfordulunk.

Szolgáltatásaink:

A fogyatékkal élők számára rendkívül fontos a rendszeresség, állandóság, a kölcsönös bizalom és az elfogadó, segítő légkör, így a napközisek mindennapjait családi hangulatra szervezzük, és állandó napirend mellett folynak a foglalkozások.

A szolgáltatás igénybevételének feltételeiről részletes tájékoztatást kérhet az alábbi elérhetőségeken:

Email: izidafeketics@gmail.com

Tel./fax 024 739 141

P.J.

részt Újvidéken.

A napközi otthon által biztosított ellátást térítési díj ellenében vehető igénybe, amelynek összegét az ellátást igénylő jövedelme alapján határozzák meg. Mozgásban akadályozott személyek számára az épület teljesen akadály-mentesített.

A személyszállító lift alkalmas kerekesszékek közlekedő és mozgási sérültségéből adódóan, lép-

A GAZDAKÖR HÍREI

Az igazán jól sikerült Mátyás napi borfesztivál után már nemigen volt lényeges esemény civil szervezetünk napjaiban.

Talán azt azért meg kell említenünk, hogy újabb két aranyérmet szerzett a Gazdakör bora, horgoson, és Nemzeti megmérettetésen is. Pál Istvánra és az Ő szakértelmére figyelünk most már sokan.

Meglátogattuk az Újvidéki Mezőgazdasági vásárt is. Sok minden szépet és praktikus mezőgépet láthattunk. A kiállított gépek nagyobb része, sajnos nekünk kistermelőknek az ára miatt elérhetetlen.

Kint a határban, kora tavasztól kaptunk hideget és meleget is ami nagy gondot okozott. Ami ilyenkor normális, a gyomnövényekre ez nem hatott, de a haszonnövények majdnem kipusztultak a fagyponthoz közeli éjszakákban. Most, soha nem látott mennyiségben valamilyen tetűféleség lepte el a kalászosokat. Újabb permetezés, kiadások.

Nagyon nagy gondom, hogy amióta, mindannyiunk által nagyra becsült, most már néhai Bácsi Gábor nincs közöttünk, nem tudok kihez fordulni tanácsért

gondjainkban.

Döcögött nélküle a földműves gazdaságok újra bejegyzése, de a legnagyobb gondom, hogy pillanatnyilag nincs aki érdemlegesen megszervezze a jégvédelmet.

Minden irodaajtón bekopogtam a Községházán, de senki sem tudott valakire rámutatni, hogy ez, vagy az, az ember van megbízva ennek a problémának a megoldásának megszervezésére.

Ahogy mindenfelé kilincseltem, eljutottam a bajsai jégelhárító radar állomásig is. Ott értesítettek, hogy ebben a témában Bácsfeketehegyen is van egy megbízott, de felkeresve ez azt nyilatkozta, hogy Ő bizony nincs megbízva semmivel.

Mivel, hogy a helyzet olyan, amilyen, nem maradt más hátra, csak az, hogy az ügy megfelelő megoldásáig reménykedjünk, hogy jégghordozó fellegek elkerülnek bennünket.

Úgy legyen.

O. K.

KÖZÖSSÉGI HÍREK

Május 31-én kedden délután Kishegyes község községi képviselő-testületének alakuló ülése. A választásokon mindössze 4 párt került be a testületbe: a Szerb Haladó Párt 10 képviselővel, a Vajdasági Magyar Szövetség 8 képviselővel, a Szerbiai Szocialista Párt 4 képviselővel és a Montenegrói Párt 1 képviselővel.

Az alakuló ülést Bojtos Béla vezette le.

A képviselői mandátumok hitelesítése után a testület 25 képviselője ünnepélyesen letette az esküt. A kishegyesi képviselő-testület új elnöke a VMSZ ajánlására Szűgyi István, a párt listavezetője lett. A községi képviselő-testület titkárának, ugyancsak a VMSZ ajánlására, Győri István topolyai jogászt választották meg.

A kishegyesi községi képviselő-testület új elnöke első nyilatkozatában arról számolt be a sajtónak, hogy kemény és eredményes munkára számít.

– Sok új képviselőnk van, akik még nem voltak a képviselő-testület tagjai. Szerintem ők új ötletekkel, új erővel és új megfontolásokkal fel tudják dobni a képviselő-testület és a község munkáját. Úgy gondolom, hogy minden lehetőséget ki tudunk majd használni, ami kínálkozik Kishegyes községnek. Főképp pályázatokra és más hasonló módokra gondolok. Azt hiszem, hogy koalíciós partnereinkkel nagyon eredményesek lehetünk – nyilatkozta Szűgyi.

Arra a kérdésre, hogy mikor választanak új polgármestert, a községi képviselő-testület elnöke elmondta, hogy a törvényben előírányzott 30 napon belül megtartják a képviselő-testület következő ülését, amelyen megválasztják a polgármestert, az alpolgármestert, a községi képviselő-testület alelnökét és a községi tanács tagjait.

SPORT

ASZTALI TENISZ

A feketicsi asztaliteniszezők egyre több versenyen vesznek részt.

Az iskolanapon is külön diplomát kaptak a helyi, községi és regionális versenyeken elért eredményeikért.

A múlt héten Töplyán a „Nikola Tesla, ÁI. kupán Kerekes Zsóka I. Helyezést ért el. A kiskunmajsai (Magyarország) versenyen Zsóka a negyeddöntőig jutott még Kerekes

Dávid a nyolcad döntőben esett ki. A ping-pong csoport két első diákkal bővült kik lelkesen vesznek részt minden edzésen.

b.

A Bácsfeketehegy

Helyi Közösség

2016-ban is meghirdeti:

**„A falu legszebb háztájéka,,
pályázatát**

Minden helyi lakost meghívunk, vegyen részt az általunk meghirdetett pályázaton és tegyük szebbé házunk tájékát!

Jelentkezési határidő:

2016. június 08.

A legszebb háztájék kiválasztásáról a Helyi közösség Tanácsa által kinevezett bizottság dönt.

Lehetőség van fényképes ajánlat eljuttatására a bizottság számára :

1. Elektronikus formában (mz.feketic@gmail.com)

2. Nyomtatott formában, a Bácsfeketehegy Helyi Közösség címére (Testvériség u. 30., Bácsfeketehegy)

A három legszebb háztájék - fénykép tulajdonosa, az idén is értékes ajándékban részesül a XII. Falunap és a XIII. bácsfeketehegyi Meggy napok keretein belül.

Első helyezett nyereménye: Fűkaszázó

Második helyezett nyereménye: egy éves ingyenes szemétkihordás, zsák formájában (4 zsák havonta)

Harmadik helyezett nyereménye: vásárlási utalvány a bácsfeketehegyi virágüzletek egyikében 2.500,00 dinár értékében.

Bácsfeketehegy Helyi Közösség

A REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG HÍREI

Konfirmáció Bácsfeketehegyen

Az idén május 8-án került sor Bácsfeketehegyen az általános iskola hatodik osztályát befejező fiatalok konfirmációi fogadalmotételére. Az elmúlt tanévben összesen 29-en, 12 leány és 17 fiú készültek fel a konfirmációra. A konfirmált fiatalok a május 15-i pünkösdi ünnepi istentiszteleten vettek első alkalommal úrvacsorát. A református gyülekezet életében ez a legnagyobb ünnepség. Idén is nagy volt az érdeklődés, a konfirmációi istentiszteleten egészen pontosan 523-an, a pünkösdi első napi úrvacsorával egybekötött istentiszteleten pedig megközelítőleg 300-an vettek részt. Az eseményről a vajdasági magyar nyelvű média szinte valamennyi képviselője is beszámolt. Hálát

adunk Istennek ezért az alkalomért, az elmúlt évekhez viszonyítva, az idei évben szép számú konfirmandussal dicsekedhet református egyházunk, Vajdaság egyik legnagyobb református gyülekezete.

Orosz Attila
lelkipásztor-esperes

SIMON JÁNOS ÉS A SZABADKAI EGYHÁZKÖZSÉG MEGALAKULÁSA

Adalék a szabadkai református egyházközség 150 éves jubileumához

2015. szeptember 25-én szép és felemelő ünnepség keretében emlékezett meg a szabadkai református közösség 150 éves jubileumáról – pontosabban megalapításának évfordulójáról. A megemlékezésen Dr Szabó István a Dunamelléki Egyházkerület püspöke a Zsinat lelkészi elnöke hirdette Isten ígését a CL. Zsoltár alapján. Jelenlétével megtisztelte az ünnepséget Dolinszki Gábor evangélikus püspökhe-lyettes, Halász Béla református püspök, Orosz Attila bácskai esperes, valamint Szabadka polgármestere Maglai Jenő is. Az ünneplők között jelen volt több vidéki református egyháztag. Az ünnepségen elhangzott, hogy 1863-ban volt tartva Szabadkán az első református (protestáns) istentisztelet. A reformátusokat és evangélikusokat összefogó szervezőről, az egyházközség alapítójáról semmit nem hallottunk.

A szabadkai protestáns lakosok többszöri kísérlet tettek, hogy egyházközséget alapítsanak, de az nem sikerült nekik, mígnem 1863. június 14-én Simon József református vallású nőtlen ifjú végrendeletében 40 osztrák forintot adományozott a megalakítandó református egyház javára, egyben meghagyta testvéreinek, hogy halála után őt Szilády Áron kiskunhalasi református lelkész temesse el református szertartás szerint. Testvérei végrendeletben meghagyott kívánságát teljesítették és helyezték örök nyugalomra 1863. június 18-án a bajai (bajai úti) sírkertben.

Temetése utáni napon Sáróy Szabó László elsőszülött lányát keresztelte meg Szilády Áron Szabadkán. Ez alkalommal az örömapa 10 osztrák forintot adományozott a megalakítandó református egyház javára. A református egyház presbiteri jegyzőkönyvében ez az első két pénzbeli adomány van feljegyezve.

Szabadkán az első református istentisztelet 1863. augusztus 16-án a délelőtti órákban volt tartva a Pest Város szálloda nagytermében Szilády Áron kiskunhalasi református akadémikus - lelképásztor szolgálataival. Az istentiszteleten számos szabadkai és

vidéki református, valamint más vallású helybeli is jelen volt. Az istentisztelet keretében Szilády Áron úrvacsorát is osztott. Az úrvacsorai jegyeket Herczeg Ferencz adományozta (1). Szilády Áron kiskunhalasi lelkészt Simon János (apja Simon Mihály), Simon József testvére, Kiskunhalasról származó elődünk hívta meg Szabadkára szolgálatra, pontosabban istentisztelet megtartására és egyik gyermekének megkeresztelésére.

A jubileumi ünnepségen az egyházalapító Simon Jánosról semmit nem hallottunk! Nem volna szabad teljesen megfedkezni róla! Ő az aki 1863-ban többszöri sikertelen próbálkozás után összegyűjtötte a maroknyi szabadkai református és evangélikus (protestáns) vallásúakat!

Simon János Nagy Terézszel 1861 – ben kötött házasságot. Családi háza Szabadkán a Tolsztoj utca 27 sz. alatt volt. Nyolc gyermekük született és pedig időrendben Julianna, János, Ágnes, Lukács, József, László, Géza és Lajos. Volt egy örökbe fogadott gyermekük, Fekete Géza a valamikori Fekete-fürdő tulajdonosa. (Szabadkán a Gombkötő utcában volt az épület). Valamennyi gyermeke megérte a felnőttkort és családot alapított.

Simon János folyamatosan jelen volt az egyházközség életében. A Bácsország 2002/IV-VI. számában Horváth József által közreadott Dokumentumok a szabadkai református egyház életéből c. cikke alapján személye több mint ötven éven át megtalálható valamennyi református egyházi esemény alkalmával. Az írás 1925-ben Pécsen Dr Hodossy Géza által leírt cikkirótól ered. Az cikkíró az első ötven év krónikájához a leghitelesebb forrásanyagot használta fel - pontosabban a presbiteri jegyzőkönyveket.

Simon János mezőgazdasági termelő, vállalkozó volt. Komoly vagyont teremtett magának és gyermekeinek Szabadkán és környékén. Vagyonának jelentős részét az első világháború felemésztette. Magas kort ért meg. Ötvenéves házassági évfor-

dulóját 1911-ben ünnepelte teljes családja körében. Az alkalomról családi fénykép is készült, melyen addigi leszármazottaival látható. A fénykép eredetije ma is megvan. A fénykép családi házának udvarában készült (2). Mai szemmel nézve nagy-népes családról beszélhetünk.

Simon János nemesi rangot kapott, így neve Simony – ra változott. Egy későbbi anyakönyvi elírás következtében ebből két családnév alakult ki és pedig a Simon és a Simonyi.

A fényképen az ünnepeltekkel együtt 56 személy látható. A fényképet kiegészíti az akkor készült családfa is.

A fényképen látható leszármazottai közül ma már senki nincs az élők sorában. A családfát tanulmá-

valamint Papp Sándorné sz. Simonyi Teréz (János leánya) egykori szabadkai református egyháztagok. Bácsfeketehegyre került leszármazottak: a kép bal szélén a második sorban édesanyja bal karján ülő egyéves kislány Szitás sz. Simonyi Mária (lányai Mária, Julianna és Erzsébet), Gyarmati Lászlóné sz. Szitás Erzsébet szabadkai református egyháztag, presbiter, diakóniai vezető édesanyja. Az édesanya Simonyi sz. Kovács Julianna, mögötte férje, Simonyi József, mellette és jobbra előtte, a négy nagyobb gyermeke: József (gyermekei József és Julianna, Simonyi József nagyapja), István (fia János, Simonyi Zoltán nagyapja), Zsuzsanna (néhai Fejfár Rudolf édesanyja) és Julianna (néhai Tóth Julianna édesanyja). Hallgató Sándornak és e sorok írójának

nyozva a fényképen vannak a gyerekek között unokái: Simonyi Béla (Géza fia) egykori pirosi lelkipásztor (gyermekei Jolán, Ildikó, Béla), Simonyi Zoltán (Géza fia) a szabadkai református egyház egykori házmestere, Simon Károly (László fia) egykori szabadkai református presbiter, vagyongondnok, Salamonné sz. Simon Zsófia (László leánya),

Szitásné sz. Simonyi Mária a nagymama. Simon János feleségével pedig az üknagyszüleink.

Hallgató Imre
okl. építőmérnök,
a Szerbiai Református
Keresztyén Egyház főgondnoka

RÓMEÓ ÉS JÚLIA

2016. június 26-án, vasárnap 19.00 órakor a bácsfekete-hegyi színházteremben

A magyarkanizsai Gondolat-Jel Társulat bemutatja:

William Shakespeare:

RÓMEÓ ÉS JÚLIA

Egy klasszikus szerelmi történet a mai fiatalok szemével. Lendületes, ötletes, fiatalos, de értékőrző és megrendítő is egyben. Szeretettel ajánljuk a fiatalok és a szülők figyelmébe is! Az előadás a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók 21. Találkozójának egyik fődíjas darabja: Bambach Róbert-díjat nyert a találkozó legjobb új formákat kereső előadásáért. Emellett fellépési lehetőséget nyert a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház színpadán. A 7 szereplős játék 5 színészi különdíjat kapott: Vizin Olivér Madt tábort, Kanyó Fruzsina Szép Szó tábort, Bicskei Kata és Ábrahám Gérata Zetna könyvcsomagot, Katona Gábor pedig részt vett a Tanyaszínház 2016-os előadásában.

Az előadásról:

A Rómeó és Júlia Shakespeare egyik legtöbbet játszott, s talán legszelebb körben ismert tragédiája. A két fiatal egymásra találása a köztudatban az eszményi, szinte meseszerű szerelm története, mely a szerencsétlen körülmények folytán tragikus véget ér. Ám ha készek vagyunk kissé leporolni a szöveget, hogy megszabaduljunk a több mint négy évszázad alatt rá rakódott értelmezési hagyomány üledékétől, meglepő részletekre lehetünk figyelmesek. Shakespeare nem csak az emberlétről tud ijesztően sokat, de szinte emberfeletti érzéssel tapint rá érzelmeink szövődésének végzetes természetére. A veronai párral kapcsolatban általában hajlamosak vagyunk elfelejteni, hogy Júlia mindössze tizen-négy esztendő, és Rómeó sem lehet sokkal több tizenöt-nél. Mindketten kamaszok, akik folytonosan kételkednek, szoronganak, vágyakoznak, és kétségbeesetten keresik identitásukat. A fiúk bandákba verődve szelik a város utcáit, a lányok pedig párnáik közt álmodoznak hercegükről és az igaz szerelemről. Shakespeare egy ilyen fiú és egy ilyen lány mindössze négy napig tartó kapcsolatát tárja eléünk, akik ez idő alatt csupán négy alkalommal találkoznak. Ifjonti hevületüknek engedve azonban néhány óra ismeretség

után házasságra lépnek, melynek végigélésére, meg gondolatlan tetteik következményeként – és az őket körülvevő felnőttek felelőtlenségének is köszönhetően –, már nincs lehetőségük. Rómeó és Júlia története a fiatalság forrófe-jűségének tragédiája. Sohasem lehetne aktuálisabb.

Szereplők:

ESCALUS HERCEG, Verona ura – Muhi László
MERCUTIO, fiatal nemes, a herceg rokona – Bagi Gábor
PÁRISZ, fiatal gróf, a herceg rokona – Vizin Olivér
MONTAGUE, veronai családfő – Muhi László

LADY MONTAGUE, a felsége – Ábrahám Gréta

RÓMEÓ, a fiuk – Katona Gábor

BENVOLIO, Montague unokaöccse – Bicskei Kata

BALTAZÁR, Rómeó szolgája – Bagi Gábor

CAPULET, veronai családfő – Muhi László

LADY CAPULET, a felesége – Ábrahám Gréta

JÚLIA, a lányok – Kanyó Fruzsina

TYBALT, Lady Capulet unokaöccse – Vizin Olivér

DAJKA, Júlia nevelője – Ábrahám Gréta

LŐRINC BARÁT, ferences szerzetes – Vizin Olivér

JÁNOS BARÁT, ferences szerzetes – Bagi Gábor

CAPULETÉK EMBEREI – Vizin Olivér, Kanyó Fruzsina

MONTAGUE-ÉK EMBEREI – Bagi Gábor, Katona Gábor

Történik Veronában és Mantovában, vasárnap reggeltől csütörtök reggelig.

Írta: William Shakespeare

Fordította: Nádasdy Ádám, Kosztolányi Dezső

Plakát: Oláh Dóri

Fénykép: Maletaški Krisztina

Smink/haj: Šinković Dora

Rendezőasszisztens: Borbély Éva

Rendezte: Oláh Tamás

GYEREKTENGER A JNA-BAN

Lezajlott a IX. Bácsfeketehegi Gyermekszínházi Műhelytalálkozó

Kilencedszerre történt meg, hogy május második hétvégéjén végelehetetlen gyereksereg lepi el a tűzivel szembeni játszóteret; buszok, kombik, autók és vadidegen gyerekcsapatok akadályozzák a forgalmat a színház környékén, jelentősen megnehezítve a

helyiek közlekedését a piac felé. Játszani jönnek. Tudniillik szeretnek Feketecsre jönni játszani. Ez nem csak abból látszik, hogy este alig lehet őket hazaküldeni (itt akarnak aludni), hanem abból is, hogy egyre többen jönnek – idén például 30 csoport, Vajdaság húsz különböző településéről, a helyieket is beleszámolva. Ada, Bácsfeketehegy, Bácsgyulafalva, Bácskossuthfalva, Csantavér, Csóka, Gunaras, Kúla, Magyarittabé, Muzslya, Nagybecskerek, Nagykikinda, Padé, Palics, Szabadka, Szilágyi, Topolya, Újvidék, Zenta, Zentagunaras gyermekszínházi csoportjai. Több esetben egy faluból 2-3 csoport is jött.

Jönnek, előadásokat hoznak, előadásokat néznek, játszanak kicsit és mennek. Ennyi. Kívülről. Belülről pedig: készülnek, izgulnak, alkotnak, megmutatnak, ötletet lesnek-lopnak, szurkolnak, csodálnak, átélnek, kifejeznek. Örülnek. Hogy megmutatkozhatnak és hogy megláthatnak. Hogy együtt vannak. Hogy egy hatalmas, egyet akaró csapat részecskéi lehetnek, ahol a képzeletnek és a játéknak semmi sem szab határokat.

Sokan mondják a csoportvezetők közül, hogy ez a találkozó egy egész évre elegendő motivációt ad a gyerekeknek a színházi csoportban. A vízió, hogy megint jöhetnek majd Feketecsre májusban, sokszor egész éven át kitartásra ösztönzi őket és segíti az alkotó munka zökkenőmentességét. Hiszen a tanév során a színházi próbák megtartása és az előadás létrehozása is számos akadály leküzdése árán valósul meg. Hogy mindenütt egyre kevesebb a gyerek, és

hogy ugyanazok a gyerekek járnak színházszóra, néptáncra, zenére, kórusra, és a létező összes szakkörre, ez köztudott. Nehéz összeegyeztetni a próbákat a többi szakcsoport mellett, az iskola mellett. Elsőáldozás, konfirmálás, bérmeztetés, tantárgyi- és sportversenyek, hagyományőrző szemlék, iskolanap, évváró, ballagás, és számtalan kötelezettség közepette kell rugalmasan alakítani a beosztást, hogy a gyerekek elkészíthessék a darabjukat. Sok helyütt problémás a próbahelyszín, az anyagiak előteremtése, máshol a kollégák vagy az igazgató tesz keresztbe. Olyan nincs, hogy minden simán menjen. És mégis hajtja valami láthatatlan erő a gyerekeket és felkészítőiket, hogy ezeken is túllépjenek, és a játék örömeért számtalan békát lenyeljenek. Mert a végén jön a bemutató, a taps, és a sikerélmény. Jön az utazás, a közös élmény, ami mindent elsöpör.

A bácsfeketehegi gyermekszínházi találkozó egy szakmai fórum. Egy hely, ami a szakmáról szól. Összejönnek a különböző települések felkészítői,

megnézik egymás munkáját, meghallgatják a zsűri elemzését, és útmutatását, ha szerencsénk van, kapnak egy-egy új szakkönyvet. A szakmai beszélgetéssel párhuzamosan a gyerekekkel szakemberek foglalkoznak kiscsoportokban, építgetik az érzelmi intelligenciájukat. Noha egy 500 fős rendezvény szervezésébe számtalan baki belecsúszik, a legfontosabb, hogy az idei évben a szakmai háttér „elég” erősre sikerült. A zsűriben Kovács Frigyes színművésznő mellett két remek magyarországi drámatanár is itt volt, Benkő Ágnes és Meleg Gábor. A gyerekekkel kilenc remek oktató foglalkozott: Krizsán Szilvia, Vörös Imelda és Mess Attila színművészek, valamint Mácsai Mónika drámajátékvezető, Hajvert Ákos színházi szaknevelő, Szarka Ákos egyetemista (a budapesti Kerekasztal színház volt hospitálója), Bori-Fekete Ágnes és Bori

Viktor színész-drámatanárok (Budapest), Drubina Orsolya színháztudomány szakos hallgató (Szeged). A napi foglalkozásokból este egy-egy kis bemutatót is tartottak, ami a felkészítő tanárok számára igazi kis szakmai csemegézést jelentett. Ezek azok a szakmai elemek, amiket szépen fel lehet sorolni.

Azt azonban, hogy élményben mit kapnak egymástól

és a szakmai körülményektől a résztvevő gyerekek, nagyon nehéz szavakká formálni. Képzeljük el például, mit élnek át mondjuk a szilági gyerekek, akik az egész faluban összesen kb. heten vannak magyar alsósok, és a saját közegükben a mindennapjaikat a kevesen vagyunk, a kicsik vagyunk, a nem vagyunk már fontosak alapérzete szövi át. Eljönnek ide, ahol a napi 200-200 fellépő magyar gyerek között szinte újjászületnek, hiszen a sokan vagyunk

és az egyek vagyunk felemelő érzete tölti el őket. És ez csak egy példa a harminc csoport harminc féle élménye közül.

Mindannyian büszkék lehetünk rá, hogy Feketics helyet ad ennek az élménynek. Nem sok falu tudná ugyanezt utánunk csinálni. Hogy legyen szép és alkalmas színházterme, közösségi tere, a megfelelő munkatársakkal, hozzáértő technikussal, fotóssal, bemondókkal, számtalan segítő kézzel, akik az 500

vendéget házigazdaként pátyolgatják. Köszönjük a Feketics Művelődési Egyesületnek, hogy teljes vállszélességgel az ügy mellé állt! Köszönjük a Helyi Közösség és az Izida segítségét, hogy beengedtek minket a termeikbe, miután a tüzít kinőttük! Köszönjük a Vajdasági Magyar Versmondók Egyesülete tagjainak a sok önzetlen segítséget! Köszönjük az Aretol hűtőháznak és a Sanella vegyeskereskedésnek, hogy adományaikkal támogatták a gyerekek ellátását! Köszönjük a pályázati támogatásokat Kishegyes Község Önkormányzatának, a Tartományi Oktatási, Jogalkotási, Közigazgatási és Nemzeti Kisebbségi – Nemzeti Közösségi Titkárságnak és a Magyar Nemzeti Tanácsnak. Köszönjük a Vajdasági Magyar Művelődési Intézetnek, hogy anyagilag és human erőforrás tekintetében egyaránt kimagasló részt vállalt a rendezvény létrehozásában. Köszönjük a Nikola Đurković Általános Iskolának a kellékek és díszletek biztosítását! Köszönjük a helyi tanároknak, tanítóknak és óvónőknek, hogy csapatostul elhozták a diákokat, és jelenlétükkel megtisztelték a rendezvényt! Köszönjük a felkészítő tanároknak, rendezőknek,

csoportvezetőknek, valamint az egyesületek és az iskolák vezetőinek, nem utolsósorban pedig a szülőknek, hogy elhozták a csoportokat, és ezáltal szebbé, tartalmasabbá tették a mi mindennapjainkat is!

Nem tudom, kit hagytam ki, aki hozzátett valamit ennek a végtelen szálú hálónak a szövéséhez... Különleges érzés, amikor részesei lehetünk valaminek, ahol ennyi jószándék találkozik. És örömmel tölt el, hogy Feketics újra megmutatta, hogy ha gyerekekről van szó, akkor nincs lehetetlen. Ezért is szeretek annyira feketicsi lenni.

Hajvert Lódi Andrea
elnök, Vajdasági Magyar Drámapedagógiai Társaság
(Fotó: Szarka Zsófia)

POSTAGALAMB

„Mert ahol a te kincsed van, ott lesz a te szíved is.” (Máté 6:21)

Kedves bácsfeketehegyiek!

Hosszú idő után, megint tudok jelentkezni egy rövid levéllel, üzenettel. Alig néhány órája, hogy hazaértem Kunhegyesre Bácsfeketehegyről, és a holnap délutáni órákban már utazom is vissza Marosvásárhelyre, Erdélybe.

A napokban sokat gondolkodtam azon, hogy hol van számomra az otthon, mit jelent a haza, merre megyek, honnan jövök és hová tartok. Az utóbbi tanévben mindössze másodjára sikerült hazajönnöm, mert szerencsére nagyon sok rendezőasszisztensi és dramaturgi munkát bízta rám az egyetemen. Kénytelen- kellett hozzá kellet szoknom, hogy a családomat, akik mindig is nagyon közel álltak hozzám, csak nagy ritkán fogom látni, és sokszor szinte belesajdult a lelkem. Emellett kialakult egy ritmusa, szépsége a vásárhelyi életnek is, és azon kaptam magam, hogy egyre több ottani szófordulatot, meg-

nevezést veszek át, és egyre otthonosabban mozgok az ottani emberek között. Számtalan új barátot találtam, de azért a szívem gyakran húzott a kéttornyú templom felé, a kis kunhegyesi park környékére, s mind gyakrabban kaptam magam azon, hogy újra-és újra látni vélek a vásárhelyi utcákon kunhegyesi arcokat, amit leginkább annak tudtam be, hogy már haza kell jönnöm, kicsit megfürdeni a Nagykunság poros utcáinak fényében.

Amikor hazaértem, akkor pedig azt éreztem, hogy hirtelen Marosvásárhely hiányzik. Megszerettem az ottani embereket és hiányoznak a barátaim, osztálytársaim, s alig várom, hogy ismét visszamehessek pedig napok óta arra vágytam, hogy megölelhessem a szüleim és az öcsém. Így kezdtem gondolkodni azon, hogy hol is van számomra az otthon? A lakásban, ahol egyedül lakom, s esténként imára kulcsolom a kezeim a családomért aggódva? Vagy itt Kunhegyesen, ahol felnőttem, ahol annyi mindent megtanultam? Hol van a haza? Valahogy azt érzem, mindenhol lehetek otthon, s hazát is választhatok, de szülőföldet, anyaföldet, nem cserélhetek, s ennek örülök. A haza a szívemben van, s ebbe belefér minden olyan hely, ahol azt érzem lélektől lélekig érnek a szavak két ember között, ahol örülni tudok rég látott barátnak, ismerősöknek, s ahol újra és újra átélhetem, felidézhetem az ifjúságom, vagy pedig boldogan élhetem meg a mindennapjaim. Így a hazám Karcag, Kunhegyes, Debrecen, Szolnok, Marosvásárhely, Budapest néhány utcája, s úgy érzem, kicsit Bácsfeketehegy is, hisz annyi, de annyi emlék és kedves barátarc köt ezekre a helyekre.

Örülök, hogy a világon mindig találok újabb és újabb barátokat, ismerősöket és nagyon remélem, hogy mindenkihez olyan szeretettel, és izgatottsággal tudok majd készülődni mint a mostaniakhoz. Boldog vagyok, hogy sok- sok barátarcot és kedves emléket őrizhetek a szívemben, melyeket mindig továbbvihetek az életem egy- egy újabb állomására.

Ezzel az örömmel voltam az elmúlt másfél napban kint Feketicsen is, és így jöttem most ismét haza, hogy visszatérjek majd holnap Vásárhelyre.

Üdvözlettel: Nagy Sári

AKKOR GONDOLKOZZUNK...?

HOGYAN VOLT, VAN, LESZ...

Ünnepi szám ez, amit a tisztelt olvasó most kezében tart, és joggal várja, hogy most mi lesz az amin el kell „gondolkoznia” olvasva e cikket.

Nagyon sok olyan információs inger ért, nem nevezném egyszerűen hírnek a dolgot, mert történelmi események tanult tényei, de mai magyarázatai is kihatottak gondolataimra. Kis nemzetek, de a nagyok sem kivételek, kiknek a nagysága, nem is mindig jogtalanul, többször is megkérdőjelezhető, abban a problémákban fulladoznak, hogy ha valamit nem akarnak bizonyos uralkodó körök, az elit, érdekei miatt megoldani, akkor a történelem magyarázásával, megmagyarázásával, újramagyarázásával foglalkoznak, hogy így port hintve a szemünkbe (a nép szemibe), elterelje a figyelmünket a valós problémáról.

Mivel nem akarok olyan kritikát, hogy csak az én szemzőgömbből, meg csak a mai szempontokat veszem tekintetbe, ezért Samu (vértesszöllősi előember kb. 350 000 évvel élt) helyibe képzelem magam, hogy hogyan is „vót” abban az időben, meg mit is csinált, meg csinált volna, a kritikát, hogy nem úgy volt, azt akkori eredeti írásos dokumentumok bemutatása után fogadom el, ha nem olyan, mint a kilencvenes évek elején a Szerb Tudományos és Művészeti Akadémia „rendes” (állandó, vagy levelező) tagja(i) a Nagyszerbia történelmi jogosultságát magyarázó médiái megjelenései. Értik? Természetesen, hogy igen, ha nem, nem nekem nem mondanak igazat, mivel a tavalyi 230 éves idetelepülést és az utána elmúlt időt bemutató előadás végén sokan könnyeztek, sírtak. A fő ok szerintem, az ilyen magyarázatok és az általuk igazolt nem megüzent háborúk voltak. Ugyan, hogy oldotta meg a már említett Samu a fent említett konfliktusokból adódott problémáit. Eddigi adatok alapján nem volt neki TV-je ellenzéki, és bulvár sajtója. A törvényei szerint verhetette e a feleségit, gyerekeit, voltak e állatvédők? Melyik gyártótól vásárolta gyógyszereit, melyik volt az olcsóbb, az akkori reklámok szerint? A felesége, milyen hajfestéket, szappant, kenceficét, szárnyasbetétet, ételadalekot, nem tapadós edényeket, gyerekeihez pelenkákat használt? Hogy állt a kommunikációval, volt e idegennyelv vizsgája, hány és milyen szinten. Kormánypárti, vagy ellenzéki volt? Kozmopolita, ahol már a nemi, nem hogy a vallási, nemzeti hovatartozása sem volt fontos, vagyis az már akkor is konzervatív felfogás volt? Mivel eszembe jutott, hogy a legegyszerűbb gyógyszerünk az ASPIRIN, hatóanyaga a nyírfá kérgében található, hogy szerezte be, mivel ezen a vidéken nem őshonos, és ki, és mennyiért hozta áruba, na és volt e demokratikus lehetősége választani a forgalmazók között? Milyen volt a viszonya a környezetével, szomszédaival, gondolt e ránk, az utókorra, mint ahogy minket állandóan avval idegesítenek, hogy a világot az utódainktól kaptuk használatra (na ezt bizony csúnyán lenyomták a torkunkon) ha netán környezetvédelem törvényei ellen vétett? Ja, egyáltalán voltak e, és milyenek lehettek törvényei? Demokratikusan, hozták e meg őket, volt e kétharmad, milyen volt, és hogy viselkedett az ellenzék?

Csaltak e a választásokon. Volt e istenük, és félték e tőle, vagy félték e Őt tiszta szívből? Na és a szórakozás, meg a kaja pia, dínom-dánom?

Hagyjuk szegény Samut nyugodni békében, mivel az örök nyugalom sajnos megbolygatták, de hát ma már (igaz nem nálunk) az örök nyugalom csak a sírhely használatának/bérlésének (sic=na mán no) lejártáig érvényes.

Mivel, hogy az utóbbi időben mind többet esik szó Trianonról, a nemzeti egységről, ennek okát tiszteletből nem firtatjuk, de azért néha itt-ott felbőffen bennünk esetleg valamilyen keserű feltételezés, miért is határos az Anyaország önmagával. Evvel kapcsolatos esemény pl. itt a szórványba látogatott anyaországiak viselkedése, viszonya váltott ki belőlem, lehet, hogy egy nem kíváncsú, nem odaillő reakciót. Tudjuk, ez az ország ahol vagyunk élünk Szerbia. Itt ha valami baj van, furcsa, nem az mint a ”normális” világban, ha megkérdezik, hogy mi ez-az, a legkorrektebb válasz, hogy ez Szerbia. Ezzel le is lehet legtöbbször zárni a témát. Na, de, ha találok a járműnek, amivel utazok valahol, jó helyen a központban, és ne talán ezzel lezárok egy másik járműnek mozgási lehetőségét, hát csapok egyet, várjon, vagy keressen meg, és segíteni fogok neki, hogy elmelessen. Megtörtént már többször, finoman kulturáltan megkértem az illetőt, mint idegenvezetőnek ez is kötelességem. Na de egy illető, anyaországi, aki csak médiákból ismeri az itteni helyzetet, szólt, hogy ne álljunk oda, ahová álltunk, mert hát ha a tulajdonos szerb, mit fog szólni, nem kell őket provokálni, mi magyarok vagyunk. Mivel állampolgárságilag szerb vagyok, de kisebbségi, akit a törvény pozitív diszkriminációval véd, hát mondtam, hogy az illető nem tudom, hogy kicsoda, nem is rokonom, a vendég/turista ne törődjön vele, az én kötelességem minden probléma megoldásával. De, hát ez őt nem elégítette ki, mire én azt tettem hozzá, mivel eléggé már hozzá, közben trianoni hangulat is uralkodott a társaságon, hogy ha csak ennyit törődtek volna, azok akiknek törődniük az akkori hazával, ma nem lenne probléma (lehet, hogy másmilyen igen), és ne az „ellenségeinkkel” (trianoni) törődjön. Jó, innen is bocsánat, de azért a magyar nem szolgál, de egyáltalán nem vágójószág.

Ez a ma, vagyis a van, a "leszbe" szerintem, egy kis önbizalommal, nem szolgálalkúsággal, okos kreativitással, békés együttélésben kellene belépnünk. Így ünnepekkor, nézzünk előre, magunkat ne hagyjuk, mást ne bántunk. Tanuljunk, okosodjunk, hogy szebbé jobbá tegyük életünket, jobb feltételeket teremtvén utódjainknak. Tudásunkat gyarapítsuk, és azt becsületesen értékesítsük felebarátainknak, de ugyanúgy becsületesen vegyük át tőlük ami náluk jó...

Továbbra is akkor gondolkozzunk...

Bíró Csaba

GONDOLATOK

Megért a meggy

Május közepe táján úgy tűnt sokunknak, hogy az idén időnap előtt megéri a híres - neves bácsfeketehegyi meggy. Korán elkezdett színeződni, és a falunapi események tervezésekor felmerült a gondolat, hogy a hagyományos meggynapokra a fákon már híre - hamva sem lesz a termésnek. Az természetesen szóba sem került, hogy előbbre hozzuk a tizenhárom éve megálmodott esemény időpontját, hiszen láttunk mi már olyat is, hogy június második hétvégéjén nem volt termés a meggyfákon, hiszen virágzaskor mind elvitte a kőd.

Ha valaki nem tudná elmondani, hogy az első meggynapok ötletgazdája és szervezője a bácsfeketehegyi Zöld dombok környezet- és közösségfejlesztési szervezet tagjai voltak. A magyar fiatalokat tömörítő szervezet nem titkolt célja az volt, hogy olyan rendezvény hozzon létre amely messze földre elviszi szülőfalunk jó hírét, és előbb - utóbb gazdasági hasznót is hoz közösségünk tagjainak. A meggytermelésből eredő gazdasági haszon egyenlőre várat magára, de a meggynapok valóban messze vitte jó hírünket. Ami pedig az ünneplés lehetőségét illeti jó elképzelésként vonul be a történelembe fiataljaink akkori döntése, hiszen a második meggynapok ünnepével egy időben sor került az első falunapunk megszervezésére is.

A bácsfeketehegyi falunapnak külön története van, hiszen tizenkét évvel ezelőtt a helyi közösség akkori tanácsa, az első meggynapok sikerét is szem előtt tartva, úgy döntött, hogy eljött az ideje a közösségi ünnepnapunk meghatározásának. Többnemzetiségű közösségünkben nem volt egyszerű a döntés, hiszen a kiválasztott időpont akkor

lehetett csak igazán elfogadható, ha azt az itt élők, bármely nyelven is beszélnek, kivétel nélkül magukénak is tudják érezni.

Visszaemlékezve az akkori döntéshozatalra elmondhatom, hogy osztatlan sikert aratott az elképzelés, hogy június második hétvége, azaz a híres - neves feketicsi meggy érésének vélhető időpontja legyen Bácsfeketehegy ünnepének a dátuma. Egyszerű, és érthető magyarázata volt a javaslatnak, hiszen minden valamirevaló bácsfeketehegyi lakosnak a kertjében, vagy a háza előtt, de az utcájában garantáltan terem a meggy. A meggyet, és a belőle készített termékeket, nemcsak a

meggyes lepényt, hanem a meggy-pálinkát is, mindenki ismeri meg szereti. Az is közös bennünk Bácsfeketehegyiekben, hogy a ritka kivételektől eltekintve, nem nagyon szeretjük a létrára- és fáramászással járó meggyszedést.

Főleg azóta nem szeretik a bácsfeketehegyiek szedni a meggyet amióta nincs megfelelő ára a termésnek. Ez az állapot pedig már hosszú évtizedek óta tart. Sokan csak annyit szednek le kézzel amennyit frissen elfogyaszt, vagy elraktározzák télire a család, a termés nagyobbik része általában veszendőbe megy, jobbik esetben leterített műanyag ponyvákra lerázzák a termést és kifőzik pálinkának.

Rosszabbik esetnek az számít amikor fűrésszel szedi le a termést a gazda. Fűrésszel szedve haladós a meggyszedés, csak az a gond ilyenkor, hogy a nyakig megcsonkított fákon, ha nem is szedik ki a fatörzset, sokára terem újra meggy.

Visszatérve gondolataim elejére, most egy héttel a tizenharmadik meggynapok előtt úgy tűnik, hogy a hűvösebbre fordult időjárásnak köszönhetően, az ünnepnapok idejére marad még meggy a fákon, és

még nem lesz terítve a meggyfák többségének az alja a veszendőbe menő, édes és megaszalódott gyümölcscsel.

A Falunap és a Meggynapok

A Falunapot tizenkettedik, Meggynapokat pedig tizenharmadik alkalommal szervez június második hétvégén a település civil szervezeteivel, az óvodával és az iskolával közösen a bácsfeketehegyi Helyi közösség. A háromnapos ünnep gazdag eseménysorozata minden falubelinek és idelátogató vendégnek lehetőséget nyújt arra, hogy elmondhassa, Bácsfeketehegyen újra történik valami. Ezt azért mondom el a bácsfeketehegyi Fecske júniusi száma olvasóinak, mivel hajlamosak vagyunk arról beszélni, hogy nálunk soha nem történik semmi. Ezt a Bácsfeketehegyiek egy része szokta mondogatni, nem tudom miért, hiszen ha a vidékiek véleményére figyelünk, akkor általában azt szoktuk hallani, hogy bezzeg Bácsfeketehegyen mindig történik valami.

Nem tudom miért van ez így hiszen a háromnapos ünnep idején több mint huszonöt esemény történik a falunkban, és nehezen tudom elképzelni, hogy valaki aki egy kicsit is fogékony a közösségi életre ne találna közöttük olyat amin szívesen részt tudna venni. Nem sorolom az ünnepi eseményeket, hiszen a júniusi Fecske falu- és havilap részletesen beszámol róluk. Remélem, hogy az időjárás is megfelelő lesz a szabadtéri események megtartására. Az egyes programok szervezői az idén is mindent megtesznek azért, hogy elégedettek legyünk a történetekkel, és ha lehet, akkor pár órára, vagy napra kitudjunk kapcsolódni mindennapi gondjaink erőszakos szorításából.

Kellenek az ünnepek az életünkben. Egyénileg és közösségileg is szükségünk van a kikapcsolódásra, a mindenkori problémák háttérbe szorítására. Az emberek társas lényként élnek az életüket, és a közösségi élmény öröme nehezen elérhető valóság ünnepnapok nélkül.

Közeleg az aratás

A határba járó emberek jól tudják, hogy a meggyeszedést követően nem kell sokat várni a beért gabona aratására. Már most június elején szőkülnek az árpák, és a búzatáblák is sokat veszítettek haragoszöld színükből. Érik a gabona és a remény, hogy volt értelme elvetni a magot az előkészített termőföldbe, és megvívni a harcot a termést megvédeni kész kártevőkkel.

Úgy vélem, hogy emlékezetes lesz az idei gabonatermelés sokak számára. Nem is olyan régen sokkal egyszerűbb volt megtermelni a kenyérnek valót mint mostanában. A szántóvetők előkészítették a parcellát, időben, vagy kissé megkésve elvetették a gabonát, télen rászórták a fejtrágyát, ha olyan volt az

év akkor elvégezték a rágcsálóirtással járó feladatot, és várták, hogy beérjen a termés.

Az idei év mindenki számára bebizonyította, hogy elmúltak ezek az idők. Nem reménykedhet jó gabonatermésben az aki tavasszal nem végzi el időben a vegyszeres gyomirtást a gabonatóblákon, nem küzd meg a gombafertőzéssel és a szárba szökkenő növényeket támadó kártevők sokaságával. Permetezőgép nélkül nem lehet már gabonát termesztetni ezen a vidéken. Megkell taposni a búzát és az árpát, hogy vegyszerrel védjük meg a termést. Idén különösen fontos rendszeresen figyelni az elvetett gabona állapotát, hiszen aki ezt nem teszi az aratáskor fogja megfizetni a megtakarított védekezés költségét.

Sokan hisznek abban, hogy a vegyszer-gyártóknak köszönhetjük az ideit, soha eddig nem tapasztalt méretű tetűinváziót is a búzatáblákon. Ilyen méretű fertőzést eddig soha nem volt tapasztalható vidékünkön. Tetvek változatos fajtái, különféle rovarok ezrei lepték el a gabonavetéseket, és az aki nem védekezett ellenük az a hamarosan bekövetkező aratáskor nagyon könnyen pórul járhat.

Nem könnyű az élet a szülőföldünkön. Nap mint nap szembesülünk újabbnál újabb gondokkal és kihívásokkal. Mindennek ellenére továbbra is úgy gondolom, hogy nekünk itt kell megmérkőznünk a mindennapjainkat terhelő problémákkal, kitartóan menni előre, megvívni harcunkat, hogy megkapaszkodhassunk a sok sebből vérző szülőföldünkön. Van aki nem tudja állni a nyomást, és a jobb élet reményében egy időre, vagy tartósan odébbáll, elhagyja a falut. A szülőfalunkat amit őseink alapítottak, nekünk és az előttünk járt, valamint az utánunk jövő nemzedékeknek. A menni, vagy maradni kérdésében nem lehet igazságot tenni, csak bízni lehet abban, hogy többen maradunk mint megyünk, és hogy eljön az idő amikor érdemes lesz hazatérni a szülőfaluba.

Bízunk kell abban, hogy Teremtőnk végtelen szeretete az idők végezetéig megtartja utódaink magyar közösségét a nekünk rendelt szülőföldünkön.

Pál Károly

Színházi perceink

Május-június folyamán a Feketici Művelődési Egyesület szervezésében három remek amatőr színházi előadást láthatott a bácsfeketehegyi közönség – nem mellékesen az előadásokra a környékbeli településekről is érkeztek nézők, ennek külön lehet örülni. Az amatőr színjátszó mozgalom nagyon jó formában van ebben az évadban, ez látszott a Magyarcsernyén megtartott amatőr találkozón áprilisban.

Tulajdonképpen a hús bemutatott előadásból 6-8 szinte vetekszik a profi előadások színvonalával. A legsikeresebb társulatok közül hármat már láthattunk mi is: a kupusziniak bemutatták a Van aki forrón szeretit, a szajániak A miniszter félrelép, és a tóbai A lónak vélt menyasszony és a Viaszkvirág című vígjátékokat.

A feketicsi közönség egyikben sem csalódott, mindhárom társulat nagy sikert aratott nálunk is.

Soron következik majd a Rómeó és Júlia a magyarkanizsaiak előadásában június 26-án, és egy későbbi időpontban még egy fiatal csapatot várunk. A zentaiak egy kortárs darabot hoznak majd:

Háy János A bogyósgyümölcskertész fia című művét – amely az eddigiekhez hasonlóan szintén döcögős nevetést ígér, és a Rómeó és Júliához hasonlóan a fiatalok nehéz döntési helyzeteiről gondolkodtat el. Sajnos náluk is nehéz összehozni a vendégszereplést, az egyik szereplő Belgiumban dolgozik éppen, de a társulat ígéretet tett, hogy amint tudnak, jönnek Feketicsre.

Kövessék eseményeinket a facebookon, keressék plakátjainkat, jöjjenek színházba újra!

Előadásainkra a belépőjegy önkéntes adomány. Szeretettel várjuk nézőinket!

Feketici ME

Tragédia Bácsfeketehegyen

A tűz martalékává vált egy családi ház

Április 22-én pénteken késő délután Bácsfeketehegyen a mindennapok átlagos, megszokott csendjét, nyugalomát szírenázó autók közeledése törte meg. Akik hallották, nem tudták eldönteni, mentőautó, rendőrség, vagy a tűzoltóság járműve kér elsőbbséget az amúgy is gyér forgalom résztvevőitől. Többen az utcára siettek, hogy megtudakolják mi történik. Két tűzoltó autó igyekezett a faluszéli utcába, a József Attila 1-be, ahol özv. Vajda Erzsébet háza állt lángokban.

A szomszédok többsége, amikor észrevette a tüzet rohant segíteni, megfékezni a terjedő, egyre magasabbra csapó lángokat. Volt, aki kerti locsolócsővel locsolta az elszabadult lángokat, volt aki a tűzoltóknak igyekezett segíteni a tömlők üzembe helyezésénél, s voltak, akik az égő, füstölő házból az értékeket próbálták menteni. Hordták ki a személyes tárgyakat, a ruhákat, cipős szekrényt, ágyat, tévét, iratokat és egyéb holmikat, amelyek éppen a bemerészkedő emberek kezébe akadtak. Igyekeztek, sietségük ellenére is sajnos így is csupán elenyészően kevés dolgot sikerült kimenteni a füsttel megtelt helyiségekből, ahol az a veszély is fennállt, hogy az átázott plafon rájuk szakad.

- Hihetetlenül gyorsan terjedt a tűz, mintegy 15 perc alatt porrá égett az egész ház, ilyen csak a filmekben van. Pedig a tűzoltók a riasztást követően gyorsan a helyszínre érkeztek és az emberek is igyekeztek oltani a tűzoltók érkezése előtt is, mégis mindhiába - mesélte megilletődve az egyik utcabeli szomszéd férfi.

Az üszkös, félig elégett fagerendák, a füstös, helyenként koromfekete, néhol bedőlt vertfalak (az utcán a külső szélén alátéglázott) a szobákba beszakadt plafondarabok láttán, kevesen mondanák meg, hogy ott egy takaros, szépen felújított házikó állt. Vajda Erzsébet három gyermekével élt a házban, Laci fia Szlovéniában vállalt munkát, Valentina a legfiatalabb lánya pedig Magyarországon igyekezett megtalálni boldogulását. Az anya idősebb lányával Valériával itthon igyekezett helyt állni, hogy a külföldön lévő gyerekei mindig otthonias környezetbe érkezzenek haza. Kora tavasszal házfelújításba kezdtek, a tetőszerkezet gerendázatát, a lécezőst, szegést cseréltek, cserepet átforgatták, festették, szépítették. A tragédiát megelőzően két héttel fejezték be a felújítást.

- Úton voltam hazafelé Szlovéniából, amikor értesítettek, hogy baj van, tűz ütött ki a házunkban. Meghűlt bennem a vér. Azt kérdeztem, mindenki jól van? Később megmondták, anyámat elvitték a kórházba, telenyomták nyugtatóval. Úgy éreztem, hogy az autóbusz sosem ér haza velem. Mikor haza-

érkeztem, volt mit látnom, borzasztó látvány fogadott. Kiment az erő a lábamból, szinte rosszul lettem - meséli az átélt borzalmakat Vajda László egy héttel a tragédiát követően. A tüzeset keletkezését még vizsgálják, ám nagy a valószínűsége, hogy rövidzárlat okozta ezt a nagyméretű szerencsétlenséget. Ott jártunkkor a még valamire való tárgyakat, holmikat szedegették össze és rakták pótkocsira pár barát és ismerős segítségével. - Igyekszünk mielőbb kiválogatni, amit még úgy vélünk, hogy feltudjuk használni, mivel a Helyi Közösségben felajánlották, hogy az ünnepek után rakodógépet biztosítanak a romok eltakarítására, 5-6 traktoros is jelentkezett az elszállításra. A napokban járt nálunk a községi építkezési felügyelőség és megállapították le kell bontani a csonka, átnedvesedett vertfalakat, mert nem bírná el a tetőszerkezet és a cserepek súlyát. Hogy hogyan tovább?! Ne kérdezze.... mi sem tudjuk - mondta megtört hangon, révetegen belenézve a semmibe.

A faluban már szervezkednek, mozgolódnak az emberek. Boltokban perselyes dobozokat helyeztek el, a facebook-on felhívások, a település honlapján (www.feketics.com) értesítések jelennek meg. A szerény bevételek mellett, olykor kilátástalannak tűnő helyzetük ellenére az emberek segítőkészek, megértőek, hogy a bajbajutottat felkarolják, felsegítik, amikor megrogyan annak a térde.

Olvasóink népes táborából, akik pénzbeli támogatással szeretnék segíteni a január folyamán özvegyen maradt Vajda Erzsébetet azok a Vajdasági Bankban nyitott: 355-0003200306763-62 számlára fizethetik be az adakozásra szánt összeget. A befizető számlára szíveskedjenek feltüntetni: Vajda Erzsébet 24323 Feketics, József Attila ú. 1. Svrha uplate: Dobrovoljni prilog za por. Vajda. (Önkéntes adomány a Vajda család részére)

A család ezúttal is tisztelettel megköszöni minden jó szándékú ember adományát.

Szukola Béla

A SZEM A LÉLEK TÜKRE

A nők imádott eszköze a tükör. Jó ha mindig kéznél van, mert belepillantva megnyugtat, önbizalmat növel. Rendbe hozatja az összekócolt frizurákat, az elkenődött szemfestéket, rúzsokat. De a tükör ennél többet is tudhat! Beleláthat a lelkekbe és az érző szívekbe. Ó, milyen sokat mesélhetne egy-egy ilyen tükördarab! Sok titkot, igazságot vagy hazugságot elmondhatna ha beszélni tudna! Hány arcot felismerne és hány lelket kiönthetne ha megszemélyesülhetne!

Nekem is van és volt már kislánykoromban is, személyes tükröm. Egyet-egyét össze is törtem figyelmetlenségből mire felnőttem. Volt azonban egy piros szélű, kerek tükröm, amit nagyon szerettem és mégis szándékosan törtem össze, hogy miért...?

Sírástól kivörösödött szemekkel néztem bele a tükrömbe és tettem fel magamnak, újból és újból ugyanazt a kérdést: - „Miért? – Miért hagyott el, minden előző magyarázat, egy szó, egy utolsó beszélgetés nélkül, mindörökre? „, Könnyektől csillogó szemekkel az arcomat vizsgálgattam, átfésülve minden apró porcikáját, keresve rajta a jelét, az okát annak amiért elhagyott. Tekintetem beletúrt a dús, vállig érő fekete hajamba. Pillantásom végigsiklott a fülcimpáimon, ajkaimon, egész az orrom hegyéig, keresve a magyarázatot, olyan kérdő és értelmetlen tekintettel, amelyre már előre tudni, hogy nincs válasz. Egy pillanatig lehunyva szemekkel álltam a tükröm előtt, mint aki fél belenézni a saját szemébe. Az arcomról duzzadt könnycseppek gördültek le, melyeket a szívemből jövő mély fájdalom duzzasztott kerekre.

De mégis erőt vettem magamon. Összeszedtem magam, azon törekedve, hogy egy pillanatig kibújjak az önsajnálattal marcangolásaiból. Mélyen a szemembe néztem, igaz, első pillanatban bizonytalanul, attól félve, hogy megvetem magamat, hogy szemrehányást teszek önmagamnak, magamat okolva mindazért ami történt. Egy könnyes szempár nézett vissza rám, nem megvetően, nem okolva, nem is sajnálkozva, csak tele fájdalommal, mély szív, avagy mélyebb lelki fájdalommal.

Ettől a naptól kezdve, a tükröm segítségével, szememen keresztül, kívülről, szinte harmadik személyként szemléltem magamat, a megsebzett szívemet a lelkem sérelmeit. Torkomat a sírás fojtogatta és összeszorult

gyomorral szembesültem azzal az igazsággal, hogy csalódtam, hogy a jövőről alkotott kártyaváram összedőlt. Akkor úgy éreztem, hogy ezt a várat soha sem tudom majd újból felépíteni. Az igazság az volt, hogy nem is igyekeztem azon akkor én, hogy ezt felépítsem.

Ha szomorú voltam, vagy bánatos, olykor-olykor elkeseredett, elővettem a tükröm és belesírtam bánatom a tükörképembe, kisírva a fájdalmat magamból. Ekkor úgy

éreztem, hogy megkönnyebbülök. A tükörképem volt akkor nekem a legmegértőbb barátom, akinek mindent elmondhattam, aki nem vádolt, nem tett szemrehányást, akinek a szemében ugyanolyan szomorúságot láttam, mint amit magamban éreztem. A tükörképemen keresztül megértettem önmagamot. Hozzásegítettem, hogy megtanuljam kezelni az érzéseimet, hogy könnyebben elfogadhassam a velem történeteket. Szemeimen keresztül, melyekben akkor kialakult a boldogság fénye, érzékeltem lelkemet, szinte látni véltem fájó szívemet. Ez e magamba forduló, önsajnálattal állapot, ki tudja meddig tartott volna, ha nem jelenik meg "Ő" váratlanul, a sors akarataként avagy ajándékként, hogy egyik napról a másikra mindent megváltoztasson!

Azon az estén is amikor megismertem, magamhoz vettem a piros szélű kerek tükröm és belenéztem. Egy pillanatra meglepődtem, mert alig ismertem rá magamra. A hajam most is olyan ragyogó fekete volt mint előtte, a fülcimpáim, ajkaim és az orrom sem változott, de szemeim megváltoztak és mint a - „lelkem tükre,, - csodálatosan ragyogtak! Újra kigyulladt bennük a boldogság fénye és ettől a boldogságtól a szívem megdobbant és ezzel a dobbanással begyógyult a rajta ejtett seb és nem fájt már többé! A lelkem elfelejtette elszenvedett sérelmeit, megtelt a szerelem gyönyörű érzéseivel és ettől kezdve csak rá gondoltam, csak róla álmodoztam!

Még akkor, azon az estén, a piros szélű, kerek tükröm szándékosan az előszoba kikövezett padlózatához vágtam, azzal a céllal, hogy az apróra tört üvegdarabokkal és szilánkokkal a rossz emlékek is foszlányokká szakdassanak, hogy újból felépíthessem az összedőlt kártyaváramat, meglelve így az igazi boldogság útját!

Hodák (Vajda) Judit

Éltet vagy árt a tej? 2.rész

A tej rákellenes tulajdonsága

A génmódosított hormon nem túl megnyugtatóan tisztázott szerepével szemben már 20 éve orvosilag alaposan megvizsgált bizonyítékaink vannak a tejtermékek rákellenes tulajdonságairól. A tej természetes tartozékai – a linolsav, az omega-3 és a tejsavó –, legyen az pasztörizált vagy UHT, eredményesen gátolják a bőr-, gyomor-, mell- és a vastagbélrák terjedését mind a kezdeti, mind a terjedési szakaszban, de akadályozzák a leukémiás megbetegedést is. A vizsgálatok még tovább folynak, de az előnyök már világosan kimutathatók. Azt is tudjuk: a jótékony linolsavból és omega-3-ból több van a legelésző (alpesi) tehének magasabb zsírtartalmú tejében.

A tej és a csonttritkulás

Kikezdhettelen – bár próbálkozások vannak – az is, hogy a tej, legyen magas hőkezeléssel csíráatlanított UHT vagy kezeletlen, kitűnő kalcium, foszfor- és káliumforrás. Ismeretes az összefüggés a testmozgás és a táplálkozás között a felnőtté válás éveiben. Az orvostudomány az utóbbi években pontosított: az első 20 év a fontos az emberi csonttömeg kialakulásában, ha elértük a 30. évet, javítani már nem tudunk a csontok 50%-os kalciumszintjén, csak fenntarthatjuk azt. A kellő kalciumbevitel viszont az első 20–30 évben magas biztonsági fokot nyújt az öregkori csonttritkulás ellen, azzal a feltétellel, hogy kellő testmozgásról és D-vitamin-bevitelről gondoskodunk szervezetünk számára. Önmagában tehát a tej fogyasztása nem elég az újabb kutatások tükrében. Nem mellékes a tej utóbbi időben felfedezett védő-gyógyító hatása sem a fogsuvadás ellen.

A tej egyéb hatásai egészségünkre

Igaz, a magas hőkezelés bizonyos vitaminvesztéssel jár, de mindez könnyen pótolható friss gyümölcs és zöldség fogyasztásával. A pasztörizált és az UHT tejhez hozzáadott mikrobaellenes aktív anyagok gátolják az öregedés folyamatát és az érlemeszedést. Ez utóbbi tulajdonságuk egyben a vérnyomás-emelkedést is fékezi. A japán tudósok 22 évig tartó vizsgálata azt mutatta ki, hogy a rendszeres tejivók körében – ami napi fél literes fogyasztást jelent – 50 százalékkal kevesebb az agyvérzés. Magyar kutatóknak köszönhetjük azt a 2002-ben közzétett adatot, mely szerint a tejben levő szfingolipid növeli a „jó” HDL-koleszterin szintjét. Ez utóbbi különleges jelentőségű, hiszen az orvostudomány alig ismer olyan anyagot, amely nem bolygatja meg szervezetünk koleszterin-egyensúlyát, csak a HDL-re hat serkentően. Ami a tejsírt illeti, akinek magas a koleszterinszintje, óvatosan fogyassza a tejtermékeket, mivel több mint 60 százalékból telített zsírt tartalmaznak! Ez esetben ajánlatosabb a csökkentett zsírtartalmú, 0,5-1,5%-os termékek fogyasztása. A kutatások nem találtak összefüggést az 1. típusú cukorbetegség és a tej fogyasztása között. A 2. típusú (időskori) diabétesztől viszont kifejezetten véd a tej magas kalciumtartalma. A tej az emberi szervezet számára fontos mint a nélkülözhetetlen, ún. esszenciális aminosavak gazdag kútforrása. A felnőtt ember napi esszenciális aminosav-szükségletét fedezi.

Van egy terebélyesedő mozgalom, amely propagálja a nyers tej ivását. Legyűrve a bennem is felserdülő nosztalgiát, ki kell mondani: a fertőzés kockázata

mind a mai napig valós, jól ismerkedjünk meg a fejés körülményeivel, mielőtt a sajtából csészénkbe merítenénk a frissen fejt tejet! Végszóként állapítsuk meg: lehet tej és tejtermékek nélkül élni, kellő odafigyeléssel a mindennapi táplálkozásban, s emiatt senki sem találja magát az élet árnyékos oldalán. Ugyanakkor kár könnyelműen elvetni az emberiség évezredek óta őrzött táplálkozáskultúrájának azt az elemét, amely a bölcsőtől az aggyorig az egyik legbiztonságosabb és legkedvezőbb összetételű ételmünk.

Dr. Kerekes József, az intenzív terápia ny. főorvosa

A FALU

Egyedi Károly

...Folytatom 1941. tavaszát. Ahogy a szerb katonák elvonultak, nagy üresség állt be. Azt tudtuk, hogy Bácskában nincsenek katonák, de sejteni lehetett, hogy "valaki jön". Nagypénteken minden világossá vált. Mindenki tudta, hogy jönnek a magyarok! Amikor aznap elindultam dolgozni, nagy lőtás, futás közepette értesültem: zászlónak valót vásároltak az asszonyok, siettek megvarratni. Este nyolcig elfogytak az anyagok. Másnap nem nyitottak ki az üzletek.

Odahaza lázasan készítették a húsvéti finomságokat... A szombat este nagy izgalomban telt el. A biztonság kedvéért az idősebbek megszervezték az őrjáratokat...

Nem történt semmi.

Az éjjeli portyázás után későn feküdtem le. Másnap reggel az unokahugom, Sári buzgón rángatott ki az ágyból: "Kelj fel te...az egész falu már az utcán van te meg..." Végigfutottuk a kilométert a főutcaig...

Akkor, és máskor is éreztem: katonának születtem. Nem is sejtettem, hogy hamarosan bele fogok bújni egy egyenruhába valamelyik laktanyában és három éven keresztül honvéd leszek mint azok a fiúk, akiket megcsodáltam egy Húsvét napján...

(...)

Megjött az október tizedike. Ahogy jöttem ki a moziból délután hatkor, a kékruhás kisbíró kezembe nyomott egy papírt. Láttam, van nála több is tekintetével kereste vannak-e még olyanok, akiknek átadhatná a behívót. Október 13.-án meg kellett jelennem az egri Dobó István 14. gyalogezred második zászlóalj parancsnokságon.

Másnap találkoztam Kaszás Pistivel, mondta, őt, a páncélosokhoz osztották be. Engem a gyalogosokhoz, mint Szél Sanyit a papucsost is. Ő is Egerbe lett beosztva és még hatvanan.

Se engem, sem Sanyit senki nem kísérte ki a Pestre várakozó vonatra. Egymás mellé ültünk, nem is sejtettük, hogy hónapokon át együtt is maradunk...

A honvédségről csak annyit tudtunk, hogy átvonultak a falunkon.

Egerben, kiszálláskor odaszóltam Sanyinak: "Nézd mennyien voltunk a vonaton!" - úgy jöttek ki belőle a civil legények mintha áttörte volna a víz a gátat és mindent elborított maga előtt.

Időközben, ne feledjem megemlíteni, a református püspök így szólt a néphez a falunkban: "A szerbek végig korrektül viselkedtek a magyar néphez, kivéve azokat, akik törvénybe szegültek. Azokért, akik itt laktak és dolgoztak, - mondta a püspök úr - szavatolok értük!"

Nem is akadt baja senkinek senkivel, de mint már említettem, ők elhagyták a községünket.

Néhány német üzlet maradt meg a faluban, de

ott csak németek dolgoztak. Magyar üzemekben, üzletekben sem voltak németek.

A háború kitörésével felépítették a Kultur Bundot, azaz Művelődési Szövetséget. Az ifjak kaptak új öltözetet: barna ing, fekete rövid nadrág, fehér térdzokni, fekete félcipő. A bal karjukon horogkereszt jelvényt viseltek. Valamilyen simlis fekete sapkát a fejükön.

Ahogy emlékszem, csupán egy német fiatalember vonult be a honvédségbe, 1941.-ben. A többi az SS hadsereghez csatlakozott.

A pengő felváltotta a dinárt. Hozzá kellett szokni az új árakhoz. Megszületett a Délvidéki Induló: "Szabadka, Zombor, Újvidék, magyar sereg virágra lép, visszatért a Délvidékünk, visszaadta Horty nekünk vigyázott mireánk. Új hajnalcsillag virradt ránk"...

Sok mindent rendbe kellett hozni. Bácsfeketehegy inasai, akik végképp kiszolgáltatott helyzetben dolgoztak, munkaidőt, fizetést reméltek.

Remélték a legjobbakat...

(A regényből összeállította: Mićić Egyedi Márta)

Egy meggymag meg még egy meggymag

gyermekprogram a Meggynapok keretében

2016. június 11-én, szombaton 10-12 óráig a Kultúrotthonban

Programunk az ügyes kezek, nyughatatlan lábak, furfangos fejek és és éles szemek számára kínál tartalmas együtt töltött időt.

VÁLASZTHATÓ FOGLALKOZÁSOK:

- kézműves foglalkozás Csöke Csillával és Tokics Etelkával: meggymagpárna készítése és használati tárgyak díszítése meggymotívumokkal, különféle technikákkal (alsósok és felsősök is jöhetnek!)
- ügyességi játékok Harangozó Adéllal és Barta Júliával a kisebbeknek (ovisok és alsósok jöhetnek!)
- fejtörő csapatverseny Hajvert Ákossal és Kasza Nikolettával nagyobbaknak (felsősöket várunk!)
- fotózási 1x1 Szarka Zsókiával (a fényképezés szerelmeseinek – masinát hozzatok!)

Feketics ME

FECSKE TOLL

RAB NŐ

Elzárt világomban, él bennem egy rab nő.
Útvesztőbe tévedt teste vergődő,
ösztönös mozdulatokkal küszködő.
A gondolataimban parazitaként létező.
Érzelve dühöngve tör elő,
mert hiába menekülne Ő.
Élek, mint rab nőt őrző
s zárkában vadul őrtjög a nő.

Bácsi (Vajda) Sára

MEGBÉKÜLÉS

Hullám hátán a szél nem fél, sem egész.
De nem fél sem alatt, sem felette.
Kél, de nem kenyér sem vánkoss,
de felér egy igaz falattal.
Vessző hátán az ígéret sem bevált,
sem kőből nem ered.
Csupán lenyugszik a nappal s újraébred.
Ha bántod, vissza nem üt, mégis fájlalod,
amíg dalol a hangját sem hallod.
Nevet se adj neki, minek halandónak,
szájalom hajnala a tiéd, mert akarod.

Mičić Egyedi Márta

SUTTOGÁS

Mikor veszünk el...?
Szenvedélyes éjszakák, vágató paripák...
Mikor veszünk el...?
Hol voltunk?!
Az égő vágyak mostanra már csak árnyak.
Mikor mentél el...?
Mikor veszünk el...
Kárhozat vágya ágyékon pusztító tüzeben ég,
melynek lángját csak én szítanám még.
Gyere ébreszd újra ami kialudt már rég,
mert miénk volt a végtelen kék ég...

D. Tímea

ANYAKÖNYVI HÍREK

Újszülöttek

Furmanc Dániel és Pásztor Tímea kisfiuk **Máté**
Begović Marko és Begović Tea kislányuk **Una**

Elhunytak

Plazačić Iva szül. Aračić április 19, 85 évében
Id. Paróci Ferenc április 24, 83 évében
Kelemen Margit szül. Csonka Margit
április 26, 78 évében
Bede Zsuzsánna szül. Józsa Zsuzsánna
április 28, 72 évében
Szabó Lídia szül. Cser Lídia
május 6, 84 évében
Pusztai István május 8, 65 évében
Kropp János május 30, 80 évében
Bjelica Anđa május 25, 82 évében
Szabó Lídia szül. Pál Lídia
május 11, 88 évében
Zabos István május 31, 78 évében
Szarka István június 1, 78 évében

Az anyakönyvi hírek adatait a helyi orvosi rendelőből, az anyakönyvvezetői irodából, valamint a "Tiho" temetkezési vállalatától kaptuk.

Fecske. Kiadja a Zöld Dombok környezet- és közösségfejlesztési szervezet, Bácsfeketehegy, JNA 24. Tel/fax: 024/739-063.

E-mail: feketicsifecske@gmail.com Folyószámlaszám: 310-8659-38. www.feketics.com

Tördelés: Bácsi Róbert. Munkatársak voltak: Bácsi (Vajda) Sára, Bíró Csaba, Bojtos Béla, Bertók Z. Tatjana, Benedek Miklós, Hajvert Lódi Andrea, Hodák (Vajda) Judit, Dr. Kerekes József, Kórizs József, Kormos Ludrován Natália, Nagy Erzsébet, Nagy Sára, Orosz Attila, Papp Julianna, Pál Károly, Brezovszki Andrea, Szukola Béla, Szarka Zsófia, Juhász Attila, Verbászi Hajnalka. Készült Bácsfeketehegyen a P.S. Print & Design nyomdában 2016. június.

СР – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
659.3 (497.113)

FECSKE: bácsfeketehegyi havi lap / szerkesztő Bácsi Róbert.
– 1. évf., sz. (2004) – Bácsfeketehegy: Zöld Dombok környezet- és
közösségfejlesztési szervezet, 2004. – Illusz.: 30 cm

Mesecso.

ISSN 2217-3706

COBISS.SR-ID 201634567

